

1224 – 24. desember

Ordet ble kjød. Joh 1: 14.

Ordet, det evige Ordet, ble kjød! Guds evige Sønn blir menneske, et virkelig menneske. Bare ikke et syndig, men et rent menneske. Født av en kvinne.

Den som er født av en virkelig, naturlig kvinne, må selvsagt også være et sant og virkelig menneske. Så er da også Guds evige Sønn blitt én av vår egen slekt. Hans avstamning og slektninger regnes derfor blant Adams etterkommere, som også den første siden i Det nye testamente viser.

Guds Sønn er vår slektning, knyttet til oss med blodets bånd, «lik sine brødre i alle ting», men uten synd. Så ufattelig Guds kjærlighet er, som fattet et så forunderlig og nådig råd for å frelse oss!

Men her svartner det rent for fornuftens øye. Guds evige Sønn er med blodets bånd blitt vår slektning, ja, bror! Er det sant? Er det mulig? Her begynner jeg, og her stopper jeg opp, – og kommer ikke lenger. Er det virkelig sant? Er det mulig? Jeg kan ikke begripe det, men kommer heller ikke utenom det. Tankene mine snøres sammen som i et nett av det evige uforståelige, men også uomtvistelige Skriftens vitnesbyrd.

Og dette spørsmålet har avgjørende betydning. Med det står eller faller hele kristendommen. Og med det hele våre frelse og salighet.

På den ene siden er det altfor stort og herlig at vi stakkars, falne menneskebarn skulle være så høyt aktet og æret at Guds evige Sønn skulle være vår bror. Det er jo så stort at jeg ikke kan tro det av den grunn.

På den andre siden er denne anstøtssteinen for stor til å velte vekk. En hel verden vitner om ham. Først en hel tidsalder med profetiske forutsigelser om ham som skulle komme. Så en ny tid med markerte oppfyllelser, ja, av de mest vidunderlige og punktlige oppfyllelser av alt som var forutsagt.

Kan jeg da ganske enkelt forkaste den personen som er selve midtpunktet i alle disse forutsigelsene og oppfyllelsene? Den steinen som bygningsmennene forkastet, men som Gud gjorde til hovedhjørnestein – – –, skal nå jeg også forkaste ham?

Eller kan jeg bortforklare alt det jeg hver dag ser med mine egne øyne av hans rike på jorden? Og kan jeg bortforklare alt jeg selv har erfart i samfunnet med denne trofaste Herren?

Å, nei, han er en levende Gud som er nær oss. Vi kjenner ham jo. Men bare slik han ble åpenbart i kjød, for «ingen kjenner Faderen uten Sønnen».

Men kan jeg da på den andre siden tro alt det store og herlige som ligger i dette at Gud ble åpenbart i kjød? Det er jo så altfor stort og herlig! Og likevel er det en evig og guddommelig sannhet. En sannhet som er like sann og guddommelig om så alle mennesker brøt fornuften i stykker på den.

Ja, lovet være Gud for at vi ikke kan begripe dette. At vi altså ikke har så liten en Gud at vår ynkelige, blinde fornuft kan følge ham. Gud bevare oss fra å lage oss en Gud som ikke går ut over fornuftens grenser.

Men så er heller ikke det stakkars, falne og trange hjertet i stand til å holde fast på denne himmelske skatten og gleden. Og det er en stor plage som en nok kunne ønske en snart kunne bli løst fra. Tenk at Guds evige Sønn er forenet med oss med blodets bånd, er vår bror! Kunne jeg bare beholde dette herlige budskapet levende i hjertet mitt, da ville jeg ikke ønske meg noe annet. Da hadde jeg nok. Ja, nok både for livet her og for evigheten.

Da ville vel dette gjøre at ikke en eneste tung tanke kunne slippe til i hjertet mitt. Nei, da ville vel heller mitt fattige hjerte sprenge av en altfor stor fryd og glede.

For hvis vår falne og fornedrede slekt er blitt hedret så høyt at Guds evige Sønn har gitt seg selv inn i vår slekt, er blitt en av oss, blitt vår bror, – Å, da har jeg ikke bruk for noe som helst mer i hele verden.

Da er sannelig vår slekt blitt så æret og opphøyet over alle englers troner, ja, opp til selve himmelen. Da er sannelig all den skade og fornedrelse som ble påført oss i syndefallet mer enn rikelig gjenopprettet og erstattet. Slik at det nå er den aller største ære å være menneske. Ja, så de helligste engler sannelig kunne ha grunn til å sukke: «Å, om vi bare var mennesker!»

Det er sant, det Luther sier, at etter at Guds Sønn ble menneske, burde det ha den virkning på oss at vi inderlig elsket og gledet oss over alt som heter menneske. Og aldri mer kunne ha en uvennlig tanke mot noen av den slekten.

Alle kristne burde fordype seg mye mer i alt dette, og be Gud om nåde til at det også fikk innta hjertene. Da ville de nok i dette også få trøst og oppmuntring mot livets mange vanskeligheter. Og da ville de nok også i stor undring og glede si: Nå trenger jeg ikke mer, nå har jeg nok: Guds Sønn er et menneske! Da skal nok alt bli godt.

Er Guds Sønn blitt forenet med oss med blodets bånd, da aner jeg en større kjærlighet i Guds hjerte til oss mennesker enn vi vanligvis tenker. Da kan det ikke være slik som vi ofte tenker, at Gud er langt borte og likegyldig med oss. Nei, da må det ligge noe dypt hemmelighetsfullt under, en kjærlig trang til å lære oss noe, når han skjuler seg for oss, så det kan se ut som han ikke bryr seg om oss.